

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

ປະທານປະເທດ

ເລກທີ **035** /ປປທ

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ 30.01.2015

ລັດຖະດຳລັດ
ຂອງປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ກ່ຽວກັບການປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ (ສະບັບປັບປຸງ)

- ອີງຕາມ ລັດຖະທຳມະນູນແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໝວດທີ VI ມາດຕາ 67 ຂໍ້ 1;
- ອີງຕາມ ມະຕິຕົກລົງຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 012/ສພຊ, ລົງວັນທີ 15 ທັນວາ 2014;
- ອີງຕາມ ໜັງສືສະເໜີຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 02/ຄປຈ, ລົງວັນທີ 22 ມັງກອນ 2015.

ປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ອອກລັດຖະດຳລັດ :

- ມາດຕາ 1. ປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ (ສະບັບປັບປຸງ).
- ມາດຕາ 2. ລັດຖະດຳລັດສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ວັນລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ປະທານປະເທດ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ

ຈຸມມາລີ ໄຊຍະສອນ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ **012** /ສພຊ

ມະຕິຕົກລົງ

ຂອງ

ສະພາແຫ່ງຊາດ ແຫ່ງ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ກ່ຽວກັບການຕົກລົງຮັບຮອງເອົາ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ (ສະບັບປັບປຸງ)

ອີງຕາມມາດຕາ 53 ຂໍ້ 2 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ແລະມາດຕາ 3 ຂໍ້ 1 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ສະພາແຫ່ງຊາດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ກ່ຽວກັບສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງ ສະພາແຫ່ງຊາດ.

ພາຍຫຼັງທີ່ກອງປະຊຸມສະໄໝສາມັນ ເທື່ອທີ 8 ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຊຸດທີ VII ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າພິ ຈາລະນາຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງ ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງ ທຸກ (ສະບັບປັບປຸງ) ໃນວາລະກອງປະຊຸມຕອນບ່າຍ ຂອງວັນທີ 15 ທັນວາ 2014

ກອງປະຊຸມໄດ້ຕົກລົງ:

ມາດຕາ 1 ຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ (ສະບັບປັບປຸງ) ດ້ວຍຄະແນນ ສູງເຫັນດີ ເປັນສ່ວນຫຼາຍ.

ມາດຕາ 2 ມະຕິຕົກລົງສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດນັບແຕ່ວັນລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ 15 ທັນວາ 2014

ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ 53 /ສພຊ
ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ 15 ທັນວາ 2014

ກົດໝາຍ
ວ່າດ້ວຍ ການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ(ສະບັບປັບປຸງ)
ພາກທີ I
ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1(ປັບປຸງ) ຈຸດປະສົງ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ກຳນົດ ຫຼັກການ, ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການ ກ່ຽວກັບການດຳເນີນ, ຄຸ້ມຄອງ, ກວດກາວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ຂອງພົນລະເມືອງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ເພື່ອໃຫ້ວຽກງານ ດັ່ງກ່າວ ມີຄວາມຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ແນໃສ່ເສີມຂະຫຍາຍສິດເປັນເຈົ້າ ຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ເພີ່ມທະວີນິຕິທຳ, ປົກປັກຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ, ລວມໝູ່, ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ ອັນຊອບທຳຂອງພົນລະເມືອງ, ປະກອບສ່ວນເຮັດໃຫ້ສັງຄົມມີຄວາມສະຫງົບ, ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ, ຍຸຕິທຳ ແລະ ສິວິໄລ.

ມາດຕາ 2(ປັບປຸງ) ຄຳຮ້ອງທຸກ

ຄຳຮ້ອງທຸກ ແມ່ນ ເອກະສານ ຂອງພົນລະເມືອງ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ຍື່ນຕໍ່ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອພິຈາລະນາແກ້ໄຂກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ຄຳຕົກລົງຂອງການຈັດຕັ້ງໃດໜຶ່ງ ທີ່ຕົນເຫັນ ວ່າ ເປັນການລະເມີດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ, ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຍຸຕິທຳ, ກໍ່ຄວາມເສັຍຫາຍແກ່ຜົນ ປະໂຫຍດຂອງລັດ, ລວມໝູ່ ຫຼື ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງຕົນ.

ຄຳຮ້ອງທຸກ ມີ ສາມ ປະເພດ ຄື ຄຳສະເໜີ, ຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ແລະ ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ.

1. ຄຳສະເໜີ ແມ່ນ ຄຳຮ້ອງທຸກ ທີ່ຍື່ນຕໍ່ອົງການບໍລິຫານ;
2. ຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ແມ່ນ ຄຳຮ້ອງທຸກ ທີ່ຍື່ນຕໍ່ອົງການສືບສວນ-ສອບສວນ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ ຫຼື ສານປະຊາຊົນ;
3. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ແມ່ນ ຄຳຮ້ອງທຸກ ທີ່ຍື່ນຕໍ່ສະພາແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 3(ໃໝ່) ການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ

ການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ແມ່ນ ການນຳເອົາຄຳສະເໜີ, ຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ແລະ ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ມາຄົ້ນຄວ້າ ພິຈາລະນາ ແລະ ຕົກລົງ ໂດຍອົງການບໍລິຫານ, ອົງການສືບສວນ-ສອບສວນ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ ຫຼື ສານປະຊາຊົນ ແລະ ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ຫຼື ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນທຳ.

ມາດຕາ 4(ປັບປຸງ) ການອະທິບາຍຄຳສັບ

ຄຳສັບທີ່ນຳໃຊ້ໃນກົດໝາຍສະບັບນີ້ ມີ ຄວາມໝາຍ ດັ່ງນີ້:

1. ພົນລະເມືອງ ໝາຍເຖິງ ພົນລະເມືອງລາວ, ຊາວຕ່າງດ້າວ, ຄົນຕ່າງປະເທດ ແລະ ຄົນບໍ່ມີສັນຊາດ ທີ່ຢູ່ ສປປ ລາວ;
2. ຜູ້ຮ້ອງທຸກ ໝາຍເຖິງ ຜູ້ສະເໜີ, ຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງ ແລະ ຜູ້ຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ;
3. ຜູ້ຖືກຮ້ອງທຸກ ໝາຍເຖິງ ຜູ້ຖືກສະເໜີ, ຜູ້ຖືກຮ້ອງຟ້ອງ ແລະ ຜູ້ຖືກຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ;
4. ຜູ້ສະເໜີ ໝາຍເຖິງ ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ໄດ້ຍື່ນຄຳສະເໜີຂອງຕົນ ຕໍ່ການຈັດຕັ້ງທີ່ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ແກ້ໄຂທາງດ້ານບໍລິຫານ;
5. ຜູ້ຖືກສະເໜີ ໝາຍເຖິງ ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ຖືກຜູ້ອື່ນສະເໜີ ຕໍ່ການຈັດຕັ້ງທີ່ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ແກ້ໄຂທາງດ້ານບໍລິຫານ ວ່າຕົນເປັນຜູ້ລະເມີດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ;
6. ຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງ ໝາຍເຖິງ ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ໄດ້ຍື່ນຄຳຮ້ອງຟ້ອງຂອງຕົນ ຕໍ່ອົງການສືບສວນ-ສອບສວນ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ ຫຼື ສານປະຊາຊົນ;
7. ຜູ້ຖືກຮ້ອງຟ້ອງ ໝາຍເຖິງ ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ຖືກຜູ້ອື່ນຮ້ອງຟ້ອງ ຕໍ່ອົງການສືບສວນ-ສອບສວນ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ ຫຼື ສານປະຊາຊົນ ວ່າຕົນເປັນຜູ້ລະເມີດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ;
8. ຜູ້ຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ໝາຍເຖິງ ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ຍື່ນຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳຂອງຕົນ ຕໍ່ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ຫຼື ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 5(ປັບປຸງ) ນະໂຍບາຍ ຂອງລັດກ່ຽວກັບວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ

ລັດ ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ພົນລະເມືອງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດສິດຮ້ອງທຸກ ຕໍ່ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງພິຈາລະນາແກ້ໄຂ ເພື່ອປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ, ລວມໝູ່ ຫຼື ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງຕົນ, ເຮັດໃຫ້ກົງຈັກລັດມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ພະນັກງານມີຄວາມໂປ່ງໃສ, ປະຕິບັດໜ້າທີ່ ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນທຳ, ຕ້ານ ແລະ ສະກັດກັ້ນປາກົດການຫຼົ້ງຫວັງ ຢູ່ໃນສັງຄົມ.

ລັດ ປະກອບບຸກຄະລາກອນ, ສະໜອງງົບປະມານ, ພາຫະນະ, ອຸປະກອນ ໃຫ້ອົງການທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງຕາມຄວາມເໝາະສົມ ເພື່ອສາມາດເຄື່ອນໄຫວວຽກງານໃນການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ຢ່າງມີ ປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນ.

ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມໃຫ້ ມີການໂຄສະນາ ເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ຢ່າງກວ້າງ ຂວາງ, ໄກ່ເກ້ຍຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ໃນໝູ່ປະຊາຊົນ ຕາມປະເພນີ, ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການຮ້ອງທຸກ ລວມທັງສູງຈຶ່ງມາຂອງສັງຄົມ.

ມາດຕາ 6(ປັບປຸງ) ຫຼັກການກ່ຽວກັບວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ

ວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ຕ້ອງດຳເນີນຕາມຫຼັກການພື້ນຖານ ດັ່ງນີ້:

1. ຮັບປະກັນໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ຕາມກົດໝາຍ, ລະບຽບການ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງ;
2. ຮັບປະກັນຄວາມຍຸຕິທຳ, ຮອບດ້ານ, ຄົບຖ້ວນ, ພາວະວິໄສ ແລະ ທັນເວລາ;
3. ຮັບປະກັນການສະໜອງຂໍ້ມູນໃຫ້ຄົບຖ້ວນ, ຊັດເຈນ, ການຮ່ວມມື ແລະ ອຳນວຍ ຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ;
4. ຮັບປະກັນການແຈ້ງຜົນຂອງການແກ້ໄຂ ໂດຍອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃຫ້ຜູ້ຮ້ອງທຸກ ແລະ ຜູ້ຖືກຮ້ອງທຸກ ຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນ.

ມາດຕາ 7(ປັບປຸງ) ສິດ ແລະ ພັນທະຂອງພົນລະເມືອງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ

ພົນລະເມືອງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ມີສິດຮ້ອງທຸກ ຕໍ່ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອປົກປ້ອງຜົນປະ ໂຫຍດຂອງລັດ, ລວມໝູ່ ຫຼື ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງຕົນທີ່ຖືກລະເມີດ ຫຼື ຖືກໂຕ້ແຍ່ງ ຈາກບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງອື່ນ.

ພົນລະເມືອງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ມີພັນທະລາຍງານຕໍ່ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ປະກອບ ສ່ວນເຂົ້າໃນການແກ້ໄຂ ປາກົດການທັງໃນສັງຄົມ ຫຼື ເມື່ອມີການລະເມີດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບ ການຂອງການຈັດຕັ້ງ ຫຼື ພະນັກງານໃດໜຶ່ງໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່.

ມາດຕາ 8(ໃໝ່) ຂອບເຂດການນຳໃຊ້ກົດໝາຍ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ນຳໃຊ້ສຳລັບພົນລະເມືອງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂຄຳ ຮ້ອງທຸກ ທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຢູ່ ສປປ ລາວ.

ມາດຕາ 9(ປັບປຸງ) ການຮ່ວມມືສາກົນ

ລັດ ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການພົວພັນ ແລະ ຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ, ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ກ່ຽວກັບ ວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ດ້ວຍການແລກປ່ຽນບົດຮຽນ, ປະສົບການ, ຍົກລະດັບທາງດ້ານວິຊາ ການ ໃຫ້ພະນັກງານ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ວຽກງານດັ່ງກ່າວ ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນ, ປະຕິບັດ ສັນຍາສາກົນ ແລະ ສົນທິສັນຍາ ທີ່ ສປປ ລາວ ເປັນພາຄີ.

ພາກທີ II

ລະບຽບການກ່ຽວກັບຄຳຮ້ອງທຸກ

ມາດຕາ 10(ປັບປຸງ) ການຍື່ນຄຳຮ້ອງທຸກ

ຄຳຮ້ອງທຸກແຕ່ລະປະເພດ ຕ້ອງໃຫ້ຍື່ນຕໍ່ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 2 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ເພື່ອພິຈາລະນາແກ້ໄຂ.

ມາດຕາ 11(ປັບປຸງ) ເນື້ອໃນຄຳຮ້ອງທຸກ

ຄຳຮ້ອງທຸກ ຕ້ອງມີເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:

1. ຊື່ ແລະ ສະຖານທີ່ຂອງອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຊຶ່ງຜູ້ຮ້ອງທຸກ ຍື່ນເຖິງ;
2. ຊື່, ນາມສະກຸນ, ສັນຊາດ, ວັນ ເດືອນ ປີ ເກີດ, ອາຊີບ, ທີ່ຢູ່ປັດຈຸບັນ, ເລກໂທລະສັບ ແລະ ທີ່ຢູ່ ທາງເອເລັກໂຕຣນິກ ຂອງຜູ້ຮ້ອງທຸກ ແລະ ຜູ້ຖືກຮ້ອງທຸກ (ຖ້າຫາກມີ);
3. ຄວາມເປັນມາຂອງເຫດການ ຫຼື ຂໍ້ຂັດແຍ່ງ, ຜົນການແກ້ໄຂຂອງອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ບັນຫາທີ່ຕ້ອງການໃຫ້ແກ້ໄຂ ໂດຍອ້າງເຫດຜົນ ແລະ ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານອ້າງອີງ;
4. ສະຖານທີ່, ວັນທີ, ລາຍເຊັນ ແລະ ລາຍໄປ້ມີ ຂອງຜູ້ຮ້ອງທຸກ ຫຼື ຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

ຄຳຮ້ອງທຸກ ຕ້ອງເຮັດເປັນພາສາລາວ ທີ່ສາມາດອ່ານ ແລະ ເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນໄດ້ງ່າຍ.

ສຳລັບຄຳຮ້ອງທຸກທີ່ເປັນພາສາຕ່າງປະເທດ ຕ້ອງແປເປັນພາສາລາວ ໂດຍມີການຢັ້ງຢືນຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຈາກອົງການທະບຽນສານ.

ມາດຕາ 12(ປັບປຸງ) ເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່ຍື່ນຄຳຮ້ອງທຸກ

ການຍື່ນຄຳຮ້ອງທຸກຕໍ່ ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 2 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມໂມງເວລາ, ສະຖານທີ່ ທີ່ທາງການໄດ້ກຳນົດໄວ້ ແລະ ບ່ອນຕົ້ນດຳລົງຊີວິດ ຫຼື ອາໄສຢູ່ ຫຼື ບ່ອນຂໍ້ຂັດແຍ່ງເກີດຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 13(ປັບປຸງ) ສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຜູ້ຮ້ອງທຸກ

ຜູ້ຮ້ອງທຸກ ມີ ສິດ ຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:

1. ຍື່ນຄຳຮ້ອງທຸກໂດຍຕົນເອງ ຫຼື ໂດຍຜູ້ຕາງໜ້າ ທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ;
2. ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກການບັງຄັບ, ນາບຊູ່ ແລະ ໄດ້ຮັບການຮັກສາເປັນຄວາມລັບໃນສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ລາຍງານ ລວມທັງ ຊື່, ນາມສະກຸນ, ທີ່ຢູ່ ຂອງຕົນ;
3. ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູຄືນ ກ່ຽວກັບສິດຂອງຕົນ ທີ່ຖືກລະເມີດ ແລະ ໄດ້ຮັບການໃຊ້ແທນຄ່າເສັຍຫາຍຈາກຜູ້ລະເມີດ ຕາມກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ;
4. ຖອນຄຳຮ້ອງທຸກຂອງຕົນ ໃນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງການພິຈາລະນາແກ້ໄຂ;

4. ປະຕິບັດ ຂໍ້ຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ ທີ່ມີຜົນສັກສິດທາງດ້ານກົດໝາຍ ຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

ນອກຈາກນີ້ ຜູ້ຖືກຮ້ອງທຸກ ຍັງມີສິດ ແລະ ພັນທະ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການອື່ນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ພາກທີ III
ການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ
ໝວດທີ 1
ອົງການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ

ມາດຕາ 15 ອົງການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ

ອົງການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ອົງການບໍລິຫານ ຮັບ ແລະ ພິຈາລະນາແກ້ໄຂຄໍາສະເໜີ;
2. ອົງການສືບສວນ-ສອບສວນ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ, ສານປະຊາຊົນ ຮັບ ແລະ ພິຈາລະນາແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງຟ້ອງ;
3. ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ຫຼື ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ຮັບ ແລະ ພິຈາລະນາແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ.

ມາດຕາ 16(ປັບປຸງ) ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງອົງການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ

ອົງການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ ມີ ສິດ ຕົ້ນຕໍ ຕາມພາລະບົດບາດ ແລະ ຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ດັ່ງນີ້:

1. ຮັບພິຈາລະນາຄໍາຮ້ອງທຸກ ຢ່າງຖືກຕ້ອງ;
 2. ເຊີນ ຫຼື ຮຽກ ຜູ້ຮ້ອງທຸກ, ຜູ້ຖືກຮ້ອງທຸກ, ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງມາສອບຖາມ ຫຼື ໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງ ກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ພົວພັນກັບຄໍາຮ້ອງທຸກ;
 3. ທວງເອົາເອກະສານ, ຂໍ້ມູນ, ຫຼັກຖານ ຈາກບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ເກັບກຳຂໍ້ມູນ ບ່ອນຂໍ້ຂັດແຍ່ງເກີດຂຶ້ນ ເພື່ອເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ;
 4. ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອພິຈາລະນາໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນທຳ;
 5. ອອກ ຄຳຕົກລົງ ຫຼື ຂໍ້ຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ.
- ອົງການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ ມີ ໜ້າທີ່ ຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:
1. ສຶກສາອົບຮົມ, ໄກ່ເກັ່ຍຄູ່ກໍລະນີ ໃຫ້ມີການປະນີປະນອມກັນ ເພື່ອໃຫ້ຂໍ້ຂັດແຍ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໂດຍດີ ລວມທັງໃຫ້ຄຳແນະນຳ ແລະ ໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແກ່ຄູ່ກໍລະນີ;

2. ແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກໃຫ້ທັນເວລາ, ຖືກຕ້ອງຕາມຄວາມເປັນຈິງ, ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ;

3. ແຈ້ງຜົນຂອງການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮ້ອງທຸກ, ຜູ້ຖືກຮ້ອງທຸກ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;

4. ສົ່ງສໍານວນເອກະສານໄປໃຫ້ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ແມ່ນພາລະບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ໃນການພິຈາລະນາແກ້ໄຂ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນສິ້ນສຸດການດໍາເນີນແກ້ໄຂ ຂອງອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ໝວດທີ 2

ການແກ້ໄຂຄໍາສະເໜີ

ມາດຕາ 17(ປັບປຸງ) ຄໍາສະເໜີ

ຄໍາສະເໜີ ແມ່ນ ເອກະສານທີ່ພົນລະເມືອງ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ຍື່ນຕໍ່ອົງການບໍລິຫານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອພິຈາລະນາແກ້ໄຂ ກ່ຽວກັບການກະທໍາ ຫຼື ຄໍາຕົກລົງ ຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງໃດໜຶ່ງ ທີ່ຕົນເຫັນວ່າ ເປັນການລະເມີດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ, ກໍ່ຄວາມເສັຍຫາຍໃຫ້ແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ, ລວມໝູ່ ຫຼື ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທໍາຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 18(ປັບປຸງ) ອົງການແກ້ໄຂຄໍາສະເໜີ

ອົງການແກ້ໄຂຄໍາສະເໜີ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ອົງການປົກຄອງບ້ານ;
2. ອົງການປົກຄອງເມືອງ, ເທດສະບານ;
3. ອົງການປົກຄອງແຂວງ, ນະຄອນ;
4. ກະຊວງ ຫຼື ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງລັດ;
5. ລັດຖະບານ.

ມາດຕາ 19(ປັບປຸງ) ຂັ້ນຕອນການແກ້ໄຂຄໍາສະເໜີ

ຄໍາສະເໜີ ຈະຖືກດໍາເນີນການແກ້ໄຂ ດັ່ງນີ້:

ອົງການປົກຄອງບ້ານ ດໍາເນີນການແກ້ໄຂ ດ້ວຍການສຶກສາອົບຮົມ, ການໄກ່ເກັຍ ຫຼື ປະນີປະນອມກັນ, ຖ້າຫາກຄູ່ກໍລະນີຕົກລົງກັນໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ປະຕິບັດ ຕາມບົດບັນທຶກການໄກ່ເກັຍຂອງບ້ານ. ໃນກໍລະນີ ບໍ່ສາມາດຕົກລົງກັນໄດ້ ຄູ່ກໍລະນີ ມີສິດສະເໜີຕໍ່ຂັ້ນເທິງ ພິຈາລະນາແກ້ໄຂ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນວັກທີສອງ ຂອງມາດຕານີ້.

ການແກ້ໄຂຄໍາສະເໜີ ສາມາດດໍາເນີນໂດຍ:

1. ອົງການປົກຄອງເມືອງ, ເທດສະບານ ເປັນຂັ້ນທຳອິດ, ໃນກໍລະນີ ຄູ່ກໍລະນີ ຍັງບໍ່ພໍໃຈ ກໍ່ມີສິດສະເໜີຕໍ່ອົງການປົກຄອງແຂວງ, ນະຄອນ ພິຈາລະນາເປັນຂັ້ນທີສອງ;

ຕາມກຳນົດເວລາອີກແລ້ວ ຜູ້ສະເໜີ ມີສິດຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານ ຫຼື ຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳຕໍ່ຄະນະສະມາຊິກ
ສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ຫຼື ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 22(ປັບປຸງ) ຜົນສັກສິດທາງດ້ານກົດໝາຍຂອງຂໍ້ຕົກລົງ

ຂໍ້ຕົກລົງກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂຄຳສະເໜີ ທີ່ມີຜົນສັກສິດທາງດ້ານກົດໝາຍ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ຂໍ້ຕົກລົງຂອງອົງການແກ້ໄຂຄຳສະເໜີເປັນຂັ້ນທຳອິດ ຊຶ່ງຄູ່ກໍລະນີເຫັນດີປະຕິບັດ;
2. ຂໍ້ຕົກລົງ ຂອງອົງການປົກຄອງແຂວງ, ນະຄອນ ເປັນຂັ້ນທີສອງ;
3. ຂໍ້ຕົກລົງ ຂອງກະຊວງ ຫຼື ອົງການຂອງລັດ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເປັນຂັ້ນທີສອງ;
4. ຂໍ້ຕົກລົງ ຂອງລັດຖະບານ ເປັນຂັ້ນທີສອງ ແລະ ໃຫ້ເປັນທີ່ສິ້ນສຸດ.

ບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕ້ອງປະຕິບັດຂໍ້ຕົກລົງ ທີ່ມີຜົນສັກສິດທາງດ້ານກົດ
ໝາຍນັ້ນ ຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ຖືກຕ້ອງ ແລະ ທັນເວລາ.

ໝວດທີ 3

ການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຟ້ອງ

ມາດຕາ 23(ປັບປຸງ) ຄຳຮ້ອງຟ້ອງ

ຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ແມ່ນ ເອກະສານຂອງພົນລະເມືອງ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ຍື່ນຕໍ່ອົງການແກ້ໄຂຄຳ
ຮ້ອງຟ້ອງ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 24 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ເພື່ອພິຈາລະນາແກ້ໄຂກ່ຽວກັບ
ການກະທຳຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ການຕົກລົງຂອງການຈັດຕັ້ງໃດໜຶ່ງ ທີ່ຕົນເຫັນວ່າມີການລະເມີດກົດໝາຍ,
ລະບຽບການ ແລະ ກໍ່ຄວາມເສັຍຫາຍ ໃຫ້ແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ, ລວມໝູ່ ຫຼື ສິດ ແລະ ຜົນປະ
ໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 24(ໃໝ່) ອົງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຟ້ອງ

ອົງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ອົງການສືບສວນ-ສອບສວນ;
2. ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ;
3. ສານປະຊາຊົນ.

ມາດຕາ 25(ປັບປຸງ) ການພິຈາລະນາແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຟ້ອງ

ການພິຈາລະນາແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ເປັນຕົ້ນ ຂັ້ນຕອນການແກ້ໄຂ, ກຳນົດເວລາໃນການ
ຍື່ນ ແລະ ການແກ້ໄຂ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງອົງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ແລະ ຜົນສັກສິດທາງດ້ານ
ກົດໝາຍ ຂອງຄຳຕັດສິນ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການດຳເນີນຄະດີແພ່ງ, ກົດໝາຍວ່າ
ດ້ວຍການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ແລະ ກົດໝາຍອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ໝວດທີ 4

ການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ

ມາດຕາ 26(ປັບປຸງ) ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ

ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ແມ່ນ ເອກະສານຂອງພົນລະເມືອງ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ຍື່ນຕໍ່ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ຫຼື ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ເພື່ອຂໍໃຫ້ກວດກາຄືນຜົນຂອງການແກ້ໄຂຄຳສະເໜີ ຫຼື ຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ທີ່ມີຜົນສັກສິດທາງດ້ານກົດໝາຍ ທີ່ຕົນເຫັນວ່າ ການແກ້ໄຂນັ້ນ ຍັງບໍ່ທັນມີຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນທຳ.

ມາດຕາ 27(ປັບປຸງ) ອົງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ

ອົງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ຫຼື ສະພາປະຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນໃນກໍລະນີທີ່ມີການສ້າງຕັ້ງ ຈະໄດ້ຮັບຜິດຊອບວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ;
2. ກຳມາທິການ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ;
3. ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 28(ປັບປຸງ) ຂັ້ນຕອນການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ

ການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຂັ້ນຕອນ ດັ່ງນີ້:

1. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ຕ້ອງຜ່ານຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ ພິຈາລະນາກວດກາ, ແກ້ໄຂ ຫຼື ມີຄຳເຫັນ ຕາມພາລະບົດບາດ ແລະ ຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ;
2. ກຳມາທິການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ກວດກາ ຖ້າຫາກຄູ່ກໍລະນີບໍ່ເຫັນດີນຳຂໍ້ຕົກລົງຂອງຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ເພື່ອສະເໜີຕໍ່ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ພິຈາລະນາຕົກລົງ.
ເມື່ອເຫັນວ່າ ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳດັ່ງກ່າວ ບໍ່ຢູ່ໃນພາລະບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ຕ້ອງອອກແຈ້ງການ, ໜັງສືແຈ້ງຕອບ, ໜັງສືນຳສົ່ງ ພ້ອມດ້ວຍເອກະສານອື່ນກ່ຽວກັບຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ໃຫ້ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ພິຈາລະນາແກ້ໄຂ ແລະ ໃຫ້ຜູ້ຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ຮັບຊາບ ຫຼື ປະຕິບັດ;
3. ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ພິຈາລະນາອອກຂໍ້ຕົກລົງ.

ມາດຕາ 29(ໃໝ່) ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງອົງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ

ອົງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ມີ ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດ
ຊອບຂອງຕົນ ດັ່ງນີ້:

1. ຮັບຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ເພື່ອນຳມາພິຈາລະນາກວດກາຄວາມຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່ຖືກ
ຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຂອງຄຳຮ້ອງດັ່ງກ່າວ ລວມທັງຄົ້ນຄວ້າເຖິງບຸກຄົນ ແລະ ນິຕິບຸກ ທີ່ລະເມີດກົດ
ໝາຍ;
2. ຄົ້ນຄວ້າ ຂໍ້ມູນ, ຫຼັກຖານ ໃຫ້ລະອຽດ ເລິກເຊິ່ງ ຈະແຈ້ງ, ຖ້າເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ
ກໍຕ້ອງເຊີນຄູ່ກໍລະນີ ມາຊີ້ແຈ້ງ ອະທິບາຍ;
3. ຊັງຊາ ແລະ ຕີລາຄາ ຢ່າງໜັກແໜ້ນ, ຊັດເຈນ ກ່ຽວກັບຂໍ້ມູນ ຫຼັກຖານຂອງຄູ່ກໍລະນີ;
4. ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເມື່ອເຫັນວ່າ ຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ຫຼື ຄະດີນັ້ນ ມີ
ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ສັບສົນ ຫຼື ເປັນບັນຫາສຳຄັນ ລວມທັງການເກັບກຳຂໍ້ມູນ;
5. ອອກແຈ້ງການ, ໜັງສືແຈ້ງຕອບ, ໜັງສືນຳສົ່ງ ແລະ ເອກະສານອື່ນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ
ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ;
6. ອອກຂໍ້ຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ຫຼື ຄະດີ ໂດຍບົ່ງບອກ
ເນື້ອໃນ ແລະ ເຫດຜົນຂອງການຕົກລົງ ລວມທັງມາດຕາຂອງກົດໝາຍ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອອ້າງອີງ;
7. ແຈ້ງຂໍ້ຕົກລົງ ຫຼື ຜົນຂອງການກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ ໃຫ້ຄູ່ກໍລະນີ ແລະ ພາກສ່ວນ
ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
8. ອະທິບາຍ ແນະນຳ ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງຂໍ້ຕົກລົງດັ່ງກ່າວ;
9. ນຳໃຊ້ສິດ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ອື່ນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບ
ການ.

ມາດຕາ 30(ປັບປຸງ) ກຳນົດເວລາໃນການຍື່ນ ແລະ ການແກ້ໄຂ ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ

ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ໃຫ້ຍື່ນຕໍ່ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ຫຼື
ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ພາຍໃນກຳນົດເວລາໜຶ່ງປີ ນັບແຕ່ວັນຮັບຊາບ ຂໍ້ຕົກລົງ ທີ່ມີຜົນສັກສິດ
ທາງດ້ານກົດໝາຍຂອງອົງການບໍລິຫານ ຫຼື ຄຳຕົກລົງປະຊຸມຄະດີ ຂອງອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ
ສູງສຸດ ຫຼື ຄຳຕັດສິນຂອງສານທີ່ໃຊ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ ເປັນຕົ້ນໄປ ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີການຮ້ອງຂໍຮັຟ້ນຄະ
ດີ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ຫາກໄດ້ຍື່ນຕໍ່ອົງການອື່ນນັ້ນ ກຳນົດເວລາການຍື່ນຄຳ
ຮ້ອງຂໍດັ່ງກ່າວ ໃຫ້ຖືເອົາວັນເວລາທີ່ໄດ້ຍື່ນຕໍ່ອົງການດັ່ງກ່າວ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ ພາຍໃນກຳນົດ ສິສິບຫ້າ
ວັນ ນັບແຕ່ວັນໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ເປັນຕົ້ນໄປ ຍົກເວັ້ນຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ມີ
ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເປັນພິເສດ ພົວພັນກັບຫຼາຍພາກສ່ວນ ຫຼື ມີຄວາມຈຳເປັນອື່ນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້
ໃນມາດຕາ 44 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 31(ໃໝ່) ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ຮັບມາກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ

ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ຮັບມາກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ມີຂໍ້ຕົກລົງ ຊຶ່ງມີຜົນສັກສິດທາງດ້ານກົດໝາຍ ຂອງອົງການແກ້ໄຂຄຳສະເໜີ;
2. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ມີຄຳຕົກລົງຂອງສານ ທີ່ໃຊ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດແລ້ວ;
3. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ພົວພັນກັບຜົນປະໂຫຼດ ລະຫວ່າງ ບຸກຄົນ ຫຼື ນິຕິບຸກຄົນກັບການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ, ລະຫວ່າງການຈັດຕັ້ງດ້ວຍກັນ, ຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບທີ່ດິນທີ່ພົວພັນກັບຫຼາຍຄົນ ຫຼື ຫຼາຍຄອບຄົວ, ຄະດີທີ່ສານແຕ່ລະຂັ້ນຕັດສິນເປັນເອກະພາບກັນ ແລະ ໃຊ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດແລ້ວ ແຕ່ຄູ່ກໍລະນີ ຍັງບໍ່ເຫັນດີ ຫຼື ບໍ່ຍິນຍອມປະຕິບັດ;
4. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ມີຄຳຕັດສິນຂອງສານທີ່ໃຊ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດແລ້ວ ຊຶ່ງຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຫຼື ປະຕິບັດບໍ່ທັນສຳເລັດ;
5. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ພາກສ່ວນ ຫຼື ອົງການອື່ນສົ່ງມາ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 62 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ນອກຈາກ ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳທີ່ໄດ້ກ່າວມານີ້ແລ້ວ ກໍຍັງຮັບບົດລາຍງານຂອງຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ກ່ຽວກັບການຕົກລົງຂອງອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ທີ່ມີການລະເມີດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ມາກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ.

ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ຫຼື ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ຍັງຮັບເອົາຄຳສະເໜີ ຫຼື ຄຳຮ້ອງອື່ນ ຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງກ່ຽວກັບການປະຕິບັດນະໂຍບາຍ, ການລະເມີດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ໂດຍພະນັກງານ ຫຼື ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດ ທີ່ເຫັນວ່າຜົນປະໂຫຼດຂອງລັດ ຫຼື ສັງຄົມ ຫຼື ຂອງຕົນເອງໄດ້ຮັບຄວາມເສັຍຫາຍ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດ ຫຼື ເງື່ອນໄຂ ທີ່ຈະສະເໜີຕໍ່ອົງການບໍລິຫານ ຫຼື ຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ອົງການດຳເນີນຄະດີ.

ມາດຕາ 32(ໃໝ່) ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ຮັບມາກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ

ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ມີສິດຮັບມາກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 31 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຍົກເວັ້ນວັກທີ 1 ຂໍ້ທີ 5 ແລະ ວັກທີ 2 ລວມທັງກວດກາການປະພຶດ ແລະ ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ພິພາກສາ, ພະນັກງານໄອຍະການ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ ແລະ ພະນັກງານອື່ນຂອງອົງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ.

ສຳລັບຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ສັບສົນ ແລະ ມີລັກສະນະເບົາ ເຊັ່ນ ການຮ້ອງຂໍທາງຜ່ານ, ຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບສັດລ້ຽງ, ຜົນລະປູກ, ສາຍພົວພັນຄອບຄົວ, ສາຍຜົວເມັຍ ທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບສິນສົມສ້າງ, ໜີ້ສິນ ແລະ ລູກ ນັ້ນ ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ສາມາດກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ ໃຫ້ເປັນທີ່ສິ້ນສຸດ.

ຂໍ້ຕົກລົງ ຂອງຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ໄດ້
ກ່າວໄວ້ໃນວັກສອງເທິງນີ້ ມີຜົນສັກສິດທາງດ້ານກົດໝາຍ.

ເມື່ອເຫັນວ່າຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ມີເຫດຜົນ, ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ສັບສົນ ນັ້ນ ຄະນະ
ສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ ຕ້ອງລາຍງານຕໍ່ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ເພື່ອ
ພິຈາລະນາ ຕາມກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ.

**ມາດຕາ 33(ໃໝ່) ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ກຳມາທິການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຮັບມາກວດ
ກາ ແລະ ແກ້ໄຂ**

ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ກຳມາທິການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຮັບມາກວດກາ
ແລະ ແກ້ໄຂ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ຄຳຮ້ອງ ຫຼື ບັນຫາທີ່ຢູ່ໃນພາລະບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ
ໂດຍແມ່ນກົມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເປັນເສນາທິການໃນການຄົ້ນຄວ້າ;

2. ຄຳຮ້ອງ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ 2 ມາດຕາ 28 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ກຳມາທິການດັ່ງກ່າວ ຮັບມາກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ ນັ້ນ ຕ້ອງໄດ້
ຜ່ານການກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ ຫຼື ການມີຄຳເຫັນ ຂອງຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດ
ເລືອກຕັ້ງ ເສຍກ່ອນ, ຍົກເວັ້ນຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 32 ຂອງກົດໝາຍ
ສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 34(ໃໝ່) ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ຮັບມາກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ

ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ຮັບຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ມາກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ ໂດຍ
ແມ່ນກຳມາທິການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເປັນເສນາທິການ ໃນການຄົ້ນຄວ້າ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ພົວພັນກັບຜົນປະໂຫຍດ ລະຫວ່າງ ບຸກຄົນ ຫຼື ນິຕິບຸກ
ຄົນກັບການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ, ລະຫວ່າງການຈັດຕັ້ງດ້ວຍກັນ, ຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບທີ່ດິນທີ່ພົວພັນກັບຫຼາຍ
ຄົນ ຫຼື ຫຼາຍຄອບຄົວ;

2. ຄະດີທີ່ສານແຕ່ລະຂັ້ນຕັດສິນເປັນເອກະພາບກັນ ແລະ ໃຊ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດແລ້ວ
ແຕ່ຄູ່ກໍລະນີ ຍັງບໍ່ເຫັນດີ ຫຼື ບໍ່ຍິນຍອມປະຕິບັດ;

3. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ພາກສ່ວນ ຫຼື ອົງການອື່ນສົ່ງມາ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້
ໃນມາດຕາ 62 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 35 (ໃໝ່) ການບໍ່ຮັບຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ມາກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ

ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ບໍ່ຮັບມາກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ພົວພັນກັບຄຳສະເໜີ ຊຶ່ງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ ຈາກ
ອົງການບໍລິຫານ;

2. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນສິ້ນສຸດຂະບວນການຍຸຕິທຳ;

3. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ມີຂໍ້ຕົກລົງຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ທີ່ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຄຳຕັດສິນຂອງສານ ຫຼື ໃຫ້ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ຕິດຕາມ ກວດກາ ເຖິງສອງຄັ້ງ ໂດຍມີເນື້ອໃນອັນດຽວກັນ;

4. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ມີຄຳສັ່ງປິດສຳນວນຄະດີ ທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມຂັ້ນຕອນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງສານ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 29 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງສານ;

5. ຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນວັກທີ 1 ມາດຕາ 32 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 36(ປັບປຸງ) ຂໍ້ຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ

ຂໍ້ຕົກລົງ ຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ມີດັ່ງນີ້:

1. ຍັງຢືນເອົາຕາມຂໍ້ຕົກລົງຂອງອົງການບໍລິຫານ ຫຼື ຄຳຕັດສິນຂອງສານ ທີ່ໃຊ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດແລ້ວ;

2. ໃຫ້ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ຫຼື ອົງການຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ພິຈາລະນາຄືນໃໝ່.

ມາດຕາ 37(ໃໝ່) ເນື້ອໃນຂອງຂໍ້ຕົກລົງຍັງຢືນເອົາຕາມອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ

ເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍຂອງຂໍ້ຕົກລົງ ຍັງຢືນເອົາຕາມຂໍ້ຕົກລົງຂອງອົງການບໍລິຫານ ຫຼື ຄຳຕັດສິນ ຂອງສານ ທີ່ໃຊ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດແລ້ວ ຕ້ອງບົ່ງບອກຄວາມຖືກຕ້ອງ, ເຫດຜົນ ຂອງແຕ່ລະບັນຫາໃຫ້ຊັດເຈນ ແລະ ຄວາມສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 38(ໃໝ່) ເນື້ອໃນຂອງຂໍ້ຕົກລົງໃຫ້ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ຫຼື ອົງການຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ

ເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍຂອງຂໍ້ຕົກລົງໃຫ້ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ພິຈາລະນາຄືນໃໝ່ ນັ້ນ ຕ້ອງບົ່ງບອກເນື້ອໃນ ຂອງບັນຫາໃຫ້ຈະແຈ້ງ, ບັນຫາທີ່ມີຂໍ້ມູນຫຼັກຖານໃໝ່ ແລະ ສາເຫດໃຫ້ມີການກວດກາ ຫຼື ດຳເນີນການຮີ້ຟື້ນຄະດີ ລວມທັງມາດຕາຂອງກົດໝາຍ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອອ້າງອີງ.

ເນື້ອໃນຂອງຂໍ້ຕົກລົງໃຫ້ອົງການຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງພິຈາລະນາຄືນໃໝ່ນັ້ນ ຕ້ອງບົ່ງບອກເນື້ອໃນຂອງບັນຫາໃຫ້ຈະແຈ້ງ ແລະ ສາເຫດໃຫ້ມີການກວດກາ.

ມາດຕາ 39(ໃໝ່) ຜົນການກວດກາຂອງອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ

ຖ້າຫາກວ່າ ຜົນການກວດກາຂອງອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ບໍ່ເປັນເອກະພາບກັບຂໍ້ຕົກລົງຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ແລ້ວ ໃຫ້ປະສານສົມທົບກັນ ລະຫວ່າງ ກຳມາທິການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ແລະ ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ

ລວມທັງກະຊວງຍຸຕິທຳ ຖ້າຫາກແມ່ນບັນຫາທີ່ພົວພັນກັບການປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງສານ ແລະ ປຶກສາຫາລືຄືນ ກ່ອນການຕົກລົງຂອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ເພື່ອຮັບປະກັນ ຄວາມເປັນເອກະພາບ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

ທຸກຄຳຕັດສິນຂອງສານທີ່ໃຊ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດແລ້ວນັ້ນ ໃນກໍລະນີທີ່ຄູ່ຄວາມຍັງຮ້ອງຂໍ ຄວາມເປັນທຳ ພ້ອມທັງສະເໜີຂໍ້ມູນໃໝ່ ເຖິງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ໃຫ້ກຳມາທິການທີ່ກ່ຽວ ຂ້ອງຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ປະສານສົມທົບກັບກະຊວງຍຸຕິທຳ ຈັດກອງປະຊຸມຮ່ວມກັບພາກສ່ວນທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອພິຈາລະນາ, ຖ້າຫາກເປັນຂໍ້ມູນໃໝ່ ຊຶ່ງສານບໍ່ໄດ້ນຳມາພິຈາລະນານັ້ນ ກໍໃຫ້ກະຊວງ ຍຸຕິທຳ ແນະນຳອົງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງສານ ໂຈະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງ ສານໄວ້ຊົ່ວຄາວ ເພື່ອລໍຖ້າຂໍ້ຕົກລົງ ຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ.

ພາກທີ IV

ການຮັບຕ້ອນຜູ້ຮ້ອງທຸກ

ມາດຕາ 40(ປັບປຸງ) ການຮັບຕ້ອນຜູ້ຮ້ອງທຸກ

ອົງການແກ້ໄຂຄຳສະເໜີ, ອົງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ແລະ ອົງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍ ຄວາມເປັນທຳ ຕ້ອງມີການຈັດຕັ້ງຮັບຕ້ອນ ປະຊາຊົນທົ່ວໄປ, ຜູ້ຍື່ນຄຳຮ້ອງທຸກ, ຜູ້ແຈ້ງຄວາມ ຫຼື ຜູ້ ລາຍງານກ່ຽວກັບບັນຫາຕ່າງໆ ທີ່ພົວພັນເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ, ລວມໝູ່ ຫຼື ສິດ ແລະ ຜົນປະ ໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

ອົງການດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງຈັດພະນັກງານຂອງຕົນ ເພື່ອຮັບຕ້ອນບຸກຄົນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນວັກ ໜຶ່ງ ເທິງນີ້ ຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

ພະນັກງານທີ່ຮັບຕ້ອນນັ້ນ ຕ້ອງສະແດງຄວາມຕ້ອນຮັບ, ເວົ້າຈາສຸພາບ ນີ້ມນວນ, ສຸຂຸມ, ມີ ມາລະຍາດດີ, ມີຈັນຍາບັນ ຈັນຍາທຳ, ວາງຕົວເປັນກາງ ແລະ ມີການປະພຶດອື່ນ ທີ່ເໝາະສົມ.

ນອກຈາກ ການຮັບຕ້ອນແລ້ວ ພະນັກງານ ຍັງຕ້ອງໃຫ້ຄຳປຶກສາ, ແນະນຳ ອະທິບາຍ ທາງ ດ້ານກົດໝາຍໃຫ້ຜູ້ຖືກຮັບຕ້ອນ ເປັນຢ່າງດີ.

ມາດຕາ 41(ປັບປຸງ) ສະຖານທີ່ ແລະ ເວລາຮັບຕ້ອນຜູ້ຮ້ອງທຸກ

ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນທົ່ວໄປ, ຜູ້ຍື່ນຄຳຮ້ອງທຸກ, ຜູ້ແຈ້ງຄວາມ ຫຼື ຜູ້ລາຍງານນັ້ນ ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕ້ອງມີສະຖານທີ່ຮັບຕ້ອນຢ່າງເໝາະສົມ.

ການຮັບຕ້ອນນັ້ນ ໃຫ້ດຳເນີນຢູ່ໃນສະຖານທີ່ສະເພາະ ແລະ ໃນໂມງລັດຖະການ.

ພາກທີ V

ຫຼັກການ ແລະ ແບບແຜນວິທີເຮັດວຽກ

ມາດຕາ 42(ໃໝ່) ຫຼັກການວິທີເຮັດວຽກ

ການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ ຕ້ອງດໍາເນີນຕາມກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ, ປະຕິບັດຕາມຫຼັກການລວມສູນປະຊາທິປະໄຕ, ເຮັດວຽກເປັນໝູ່ຄະນະ ດ້ວຍການແບ່ງງານໃຫ້ບຸກຄົນຮັບຜິດຊອບ, ປະຊຸມປຶກສາຫາລື, ມີການກວດກາ, ສະຫຼຸບ, ຖອດຖອນບົດຮຽນ ແລະ ປະຕິບັດລະບອບການສ່ອງແສງ, ລາຍງານ, ຂໍ້ຄວາມເຫັນຊັ້ນຈຳກຈາກຄະນະນຳ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ.

ມາດຕາ 43(ໃໝ່) ແບບແຜນວິທີເຮັດວຽກ

ການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ ຕ້ອງດໍາເນີນຕາມແຜນການ, ມີຂໍ້ມູນຫຼັກຖານ, ລົງຕົວຈິງ, ປະສານສົມທົບກັບບັນດາອົງການ, ຂະແໜງການ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ ມີຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນເອກະພາບ ຕາມພາລະບົດບາດ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 44(ໃໝ່) ການປຶກສາຫາລື

ໃນກໍລະນີທີ່ຄໍາຮ້ອງທຸກ ຫາກມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເປັນພິເສດ ພົວພັນກັບຫຼາຍພາກສ່ວນ ຫຼື ມີຄວາມຈຳເປັນອື່ນ ອົງການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 15 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ສາມາດປະສານສົມທົບ, ປຶກສາຫາລື ກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແກ້ໄຂຕາມຄວາມເໝາະສົມ ຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນທຳ.

ມາດຕາ 45(ປັບປຸງ) ການປະສານສົມທົບ

ໃນກໍລະນີທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ອາດຈະເຊີນຜູ້ຕາງໜ້າ ລັດຖະບານ, ປະທານສານປະຊາຊົນສູງສຸດ, ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ແລະ ປະທານອົງການກວດສອບແຫ່ງລັດ ມາປຶກສາຫາລື ກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກຂອງພົນລະເມືອງ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ; ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ອາດຈະສະເໜີໃຫ້ລັດຖະມົນຕີ, ຫົວໜ້າອົງການຂອງລັດທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງ ມາຊື້ແຈງ, ອະທິບາຍ ແລະ ປຶກສາຫາລື ກ່ຽວກັບຄຳສະເໜີຂອງພົນລະເມືອງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ.

ໃນກໍລະນີທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ ປະທານຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດ ເລືອກຕັ້ງ ອາດຈະເຊີນປະທານສານປະຊາຊົນ, ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ, ຫົວໜ້າອົງການກວດສອບແຫ່ງລັດປະຈຳພາກ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ມາປຶກສາຫາລື ກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກຂອງພົນລະເມືອງ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ; ຫົວໜ້າອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ອາດຈະເຊີນປະທານສານປະຊາຊົນ, ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນຂັ້ນດຽວກັນມາປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂຄຳສະເໜີທີ່ພົວພັນກັບຄະດີ.

3. ປົກປິດ, ເຊື່ອງອຳ, ທຳລາຍຂໍ້ມູນ, ຫຼັກຖານຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄຳຮ້ອງທຸກ;
4. ເປີດເຜີຍຄວາມລັບກ່ຽວກັບຜູ້ຮ້ອງທຸກ ເຊັ່ນ ຊື່ ແລະ ນາມສະກຸນ, ທີ່ຢູ່ ໃນກໍລະນີທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງປິດລັບ ຫຼື ຕາມການຮ້ອງຂໍຂອງຜູ້ຮ້ອງທຸກ;
5. ບັງຄັບ, ນາບຊູ່ ຜູ້ຮ້ອງທຸກ ແລະ ຜູ້ຖືກຮ້ອງທຸກ.

ມາດຕາ 50 ຂໍ້ຫ້າມສຳລັບບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງອື່ນ

ຫ້າມ ບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງອື່ນ ມີ ພຶດຕິກຳ ດັ່ງນີ້:

1. ຍຸແຍ່, ຊວນເຊື່ອ ຫຼື ຊື້ຈ້າງ ຈອບອອຍ ໃຫ້ຜູ້ອື່ນທຳການຮ້ອງທຸກທີ່ບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງ;
2. ແຊກແຊງ, ບັງຄັບ, ນາບຊູ່ ພະນັກງານຂອງອົງການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ຫຼື ຜູ້ຮ້ອງທຸກ ຫຼື ຜູ້ຖືກຮ້ອງທຸກ;
3. ປົກປິດ, ເຊື່ອງອຳ ຜູ້ຖືກຮ້ອງທຸກ ຫຼື ປິດບັງ, ທຳລາຍຂໍ້ມູນ, ຫຼັກຖານ ກ່ຽວກັບຄຳຮ້ອງທຸກ.

ພາກທີ VII

ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການກວດກາວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ

ໝວດທີ 1

ການຄຸ້ມຄອງ

ມາດຕາ 51(ປັບປຸງ) ອົງການຄຸ້ມຄອງວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ

ສະພາແຫ່ງຊາດ ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ຢ່າງລວມສູນ ແລະ ເປັນເອກະພາບ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍມອບໃຫ້ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ຮັບຜິດຊອບໂດຍກົງ ທັງເປັນໃຈກາງປະສານສົມທົບ ກັບ ລັດຖະບານ, ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ, ອົງການກວດສອບແຫ່ງລັດ, ຂະແໜງການອື່ນ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ອົງການຄຸ້ມຄອງວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ປະກອບດ້ວຍ:

1. ສະພາແຫ່ງຊາດ;
2. ລັດຖະບານ;
3. ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ;
4. ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ.

ມາດຕາ 52(ປັບປຸງ) ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ

ອົງການຄຸ້ມຄອງວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ມີ ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ດັ່ງນີ້:

1. ການອອກ ແລະ ປະກາດໃຊ້ນິຕິກຳຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບຄຳຮ້ອງທຸກ;

2. ການໂຄສະນາ, ເຜີຍແຜ່, ແນະນຳ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບຄຳຮ້ອງທຸກ;
3. ການຕິດຕາມ, ຊຸກຍູ້ ການປະຕິບັດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ກ່ຽວກັບຄຳຮ້ອງທຸກ;
4. ການສັງລວມສະພາບການ ກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ;
5. ການປະສານສົມທົບ ກັບພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ການຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ ກ່ຽວກັບວຽກງານຄຳຮ້ອງທຸກ;
6. ການສະຫຼຸບ, ຖອດຖອນບົດຮຽນ ແລະ ລາຍງານ ກ່ຽວກັບວຽກງານຄຳຮ້ອງທຸກ.

ມາດຕາ 53(ປັບປຸງ) ສະພາແຫ່ງຊາດ

ສະພາແຫ່ງຊາດ ຄຸ້ມຄອງວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳ ໂດຍມອບໃຫ້ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ, ກຳມາທິການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ເປັນຜູ້ປະຕິບັດຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 54(ປັບປຸງ) ລັດຖະບານ

ລັດຖະບານ ຄຸ້ມຄອງຢ່າງລວມສູນ ວຽກງານແກ້ໄຂຄຳສະເໜີ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍມອບໃຫ້ ອົງການກວດກາລັດຖະບານ ແລະ ຕົ້ນການສໍາລາດບັງຫຼວງ ແລະ ກະຊວງຍຸຕິທຳ ເປັນເສນາທິການ ແລະ ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ລັດຖະບານ ໃນການແກ້ໄຂຄຳສະເໜີ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງສານ.

ສຳລັບອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ແກ້ໄຂຄຳສະເໜີ ໂດຍມອບໃຫ້ອົງການກວດກາລັດຂັ້ນກ່ຽວຂ້ອງຂອງຕົນ ຮັບຜິດຊອບຕາມພາລະບົດບາດ, ຂອບເຂດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ມາດຕາ 55(ປັບປຸງ) ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ ແລະ ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ

ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ ແລະ ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງຢ່າງລວມສູນ ໃນການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍມອບໃຫ້ ສານປະຊາຊົນ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ ຂັ້ນລຸ່ມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຮັບຜິດຊອບຕາມພາລະບົດບາດ, ຂອບເຂດ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ.

3. ກວດກາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ກ່ຽວກັບວຽກງານແກ້ໄຂ ຄຳຮ້ອງທຸກ.

ມາດຕາ 59(ໃໝ່) ຮູບການການກວດກາ

ການກວດກາວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ມີ ສາມຮູບການ ດັ່ງນີ້:

1. ການກວດກາຕາມລະບົບປົກກະຕິ ຊຶ່ງແມ່ນ ການກວດກາທີ່ດຳເນີນໄປຕາມແຜນ ການ ຢ່າງເປັນປະຈຳ ແລະ ມີກຳນົດເວລາອັນແນ່ນອນ;
2. ການກວດກາໂດຍມີການແຈ້ງລ່ວງໜ້າ ຊຶ່ງແມ່ນ ການກວດການອກແຜນການ ເມື່ອ ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ ຊຶ່ງຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຖືກກວດກາຮູ້ລ່ວງໜ້າ;
3. ການກວດກາແບບກະທັນຫັນ ຊຶ່ງແມ່ນ ການກວດກາແບບຮີບດ່ວນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ແຈ້ງ ໃຫ້ຜູ້ຖືກກວດກາຮູ້ລ່ວງໜ້າ.

ໃນການດຳເນີນກວດກາວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ໃຫ້ປະຕິບັດຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

ພາກທີ VIII

ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ ແລະ ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ມາດຕາ 60 ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ

ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນ ໃນການປະຕິບັດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ກ່ຽວກັບວຽກງານແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ຈະໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍ ຫຼື ນະໂຍບາຍອື່ນ ຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

ມາດຕາ 61 ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຈະຖືກ ສຶກສາອົບຮົມ ຫຼື ກ່າວເຕືອນ, ລົງວິໄນ, ປັບໃໝ ຫຼື ດຳເນີນຄະດີທາງອາຍາ ຕາມແຕ່ກໍລະນີ ເບົາ ຫຼື ໜັກ ລວມທັງການໃຊ້ແທນຄ່າ ເສຍຫາຍ ທີ່ຕົນໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນ.

ພາກທີ IX

ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 62(ໃໝ່) ການແກ້ໄຂ ແລະ ສົ່ງຄຳຮ້ອງທຸກ

ທຸກອົງການຈັດຕັ້ງຂອງພັກ, ລັດ, ແນວລາວສ້າງຊາດ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ຂັ້ນສູນກາງ ທີ່ໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງທຸກ ຂອງບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ຕ້ອງແກ້ໄຂ ຕາມຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ. ຖ້າຫາກບໍ່ຢູ່ໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນແລ້ວ ກໍຕ້ອງສົ່ງໄປຍັງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ຄະນະ

ປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ພາຍໃນກຳນົດເວລາ ສາມສິບວັນ ນັບແຕ່ວັນໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງທຸກນັ້ນ ເປັນຕົ້ນ
ໄປ.

ມາດຕາ 63 ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ, ລັດຖະບານ, ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ ແລະ ອົງການໄອຍະການ
ປະຊາຊົນສູງສຸດ ເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

ມາດຕາ 64(ປັບປຸງ) ຜົນສັກສິດ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ວັນປະທານປະເທດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິ
ປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ອອກລັດຖະດຳລັດປະກາດໃຊ້ ແລະ ພາຍຫຼັງໄດ້ລົງຈົດໝາຍເຫດທາງລັດຖະ
ການ ສືບທຳວັນ.

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ປ່ຽນແທນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງທຸກ ສະບັບເລກທີ
07/ສພຊ ລົງວັນທີ 9 ພະຈິກ 2005.

ຂໍ້ກຳນົດ, ບົດບັນຍັດໃດທີ່ຂັດກັບກົດໝາຍສະບັບນີ້ ລ້ວນແຕ່ຖືກຍົກເລີກ.

ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ

ບານີ ຢາທໍ່ຕູ້